

2016

PRVOTINY

SBORNÍK PRACÍ
LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

SLOVO ŘEDITELKY

Jedno písmenko, slovo, věta, odstavec, sloka... Nějak tak tvořily ruce autorů, kteří letos přispěli do 11. ročníku soutěže Prvotiny. Ale těmto osamoceným literám neboli „rozsýpanému čaji“ bylo třeba vdechnout život. A to se tvořitelům, myslím, podařilo. Hodnotitelé PhDr. Petr Hanuška, Ph.D. a Mgr. Stanislav Denk se smáli, plakali, žili ve světě fantasy, v pohádce či ve světě tak reálném, až jim z toho vstávaly vlasy na hlavě, cítili radost, štěstí, nenávist, zlobu, lásku... Nesouhlasili s hlavními hrdiny či jim naopak tajně drželi palce. Jeden den se ocitli v ráji, druhý se škvařili v pekle.

Nakonec ze 142 účastníků vybrali vítěze. Poděkování a obdiv však patří všem zúčastněným.

RNDr. Lenka Prucková

PRVOTINY 2016

POEZIE DO 15 LET

1. místo – Miroslava Stachová
2. místo – Tadeáš Vojtěch Sláma

POEZIE NAD 15 LET

1. místo – Zdenka Líbalová
2. místo – Samuel Kavi
3. místo – Jindra Lírová

Čestné uznání

Radovan Voříšek
Veronika Pevná

PRÓZA DO 15 LET

1. místo – Michaela Zavřelová
2. místo – Šárka Hodinářová
2. místo – Soňa Müllerová

Čestné uznání

Pavla Krumníková
Eva Švarcová

PRÓZA NAD 15 LET

1. místo – Renata Novotná
2. místo – Pavla Kurfürstová
3. místo – Anežka Šimsová
– Kateřina Cinková

Čestné uznání

Vítězslav Kaprál
Stanislav Svrčina
Tereza Dobšovičová

MIROSLAVA STACHOVÁ

Básnička z 2. A

Naše škola školička
Je tak trochu maličká

Ráno před ní stojíme
U školníka prosíme

„Otevřete už je čas,
učitelka čeká nás“

Tužky, knížky, sešity
Používám já i ty

A-B-C-D-4-5
Poznáváme celý svět

Naše škola školička
Není zas tak maličká

Šneci

Byl jednou jeden šnek
A ten se tuze lek

Měl rád jednu šnečí holku
Která bydlela na palouku
Šnečice ho měla ráda
Jenom jako kamaráda

Své srdce dala Pepíkovi
Šnekovi jako buk

A že se to nerýmuje
Je mi celkem fuk

MIROSLAVA STACHOVÁ

Ptáček

Skřivánek je malý ptáček
Vyletěl až nad obláček
Zazpívat tam TRALALA
To je ale zábava
Až já budu malým ptáčkem
Budu taky tralaláčkem
Vyletím až k sluníčku
Zazpívám mu písničku

Když nejde hora k tobě, musíš ty jít k ní

Úryvek:

„Skutečně si nemyslím, že by bylo možné ho zachránit a už vůbec ne ve stavu, v jakém jste se nacházel sám.“ Tohle jsem chtěl celou dobu slyšet, ale vůbec mi to nepřineslo útěchu.

„Doktore, proč nemám pílku nohy?“ Obešel lehátko a stál vedle zbytku mé nohy.

„Už se nedalo nic dělat. Můžeme mluvit o štěstí, že jsme dokázali zachránit alespoň tohle.“ Vytáhl jednu ruku z kapsy a ukázal na můj pahýl.

Teď už nepadají jen kapky, ale během vzpomínání se spustil déšť. V parku už nikdo nebyl. Na skluzavce nejezdí děti a houpačky jsou osamocené stejně jako já. Jsem úplně promoklý a začíná mi být zima, ale nedokážu hned vstát a jít domů. Nemám sílu takhle pokračovat. Nemám energii žít s vědomím, že jsem nedokázal pomoci. Viděl jsem umírat hodně lidí, ale tohle mi přijde jiné. Znal jsem ho víc než ostatní chlápky. Nevím, proč se z toho nedokážu vyhrabat. Možná mají všichni pravdu, možná se musím přestat užírat a pokusit se začít jít dál.

Nemohl jsem tam sedět dál, protože bych nemyslel na nic jiného. Šel jsem domů, ale moje myšlenky mě stejně nepustily. Přišel jsem k tomu vysokému paneláku a u vchodových dveří vytáhl klíče. Zrovna jsem ve třetím patře, když potkám paní, která umývá schody. Je to taková stará a věčně zapšklá baba. Je to přesně ten typ člověka, který myslí, že jsem jen stroj na zabíjení. Pozdravím a jdu až do vrchního patra.

TADĚAŠ VOJTĚCH SLÁMA

Šedivá růže

Šedivá růže s oschlými plátky,
Shazuje rosu do země zpátky.
Vůně už není, stejně tak krása,
Zůstaly jen ostny a rozbitá váza.
Vichřice láme ostatní býlí,
Jen růže přečká a stonek shnilý.
A když k zemi ji srazí krupobití,
Silné zvuky i vlků vytí,
Růže jen čeká, čeká a čeká,
Na zalití – na člověka.
A pak vyryje trny do země,
Hrubě i s citem a jemně,
Písmena, slova a věty:
Stalo se to před mnoha lety,
Šedivá růže s oschlými plátky,
Shazuje rosu do země zpátky.
Vůně už není, stejně tak krása,
Zůstaly jen ostny a rozbitá váza...

ŠÁRKA HODINÁŘOVÁ

(bez názvu)

Úryvek:

Ale stejně rychle, jak se začal smát, tak přestal. Podíval se mi do očí a mně se pod tíhou toho pohledu rozklepala kolena. Zase mě chytil za pas a začal se sklánět. Ukrutně pomalu. Natáhla jsem se na špičky, a mu se rty zvlhnily v úsměvu, pak trochu přidal, a když naše rty dělilo jen pár milimetrů, natáhl se a něžně otřel své rty o moje. Panebože. V úžasu jsem pootevřela pusu a on mě políbil. Panebože. Moje první pusa. Polibek jsem mu tak nějak neohrabaně opětovala, protože, i když jsem to viděla v tolika filmech, nic z toho mě nepřipravilo na realitu. Prostě jsem nějak pohybovala rty.

Po chvíli se jeho rty přesunuly z mých rtů na můj krk, který začal hladově ochutnávat. Jakoby mi v žaludku něco explodovalo. Vjela jsem mu rukou do vlasů ve snaze si ho přitáhnout ještě blíž. Uchechl se mi do kůže a přesunul se k mému výstřihu. Já mezitím potlačovala tiché vzdechy. Trochu jsme se otočili, a tak jsem se zády tiskla k zábradlí, ale to bylo poslední, co mě teď zajímalo. Jeho ruce byly všude, jeho rty taky. Nemohla jsem se ho nabažit. A to jsem neznala ani jeho jméno. Prudce jsem ho od sebe odtáhla.

Vzhlédl ke mně a tvářil se nechápavě.

„Jméno. Vůbec neznám tvoje jméno,“ dostala jsem ze sebe udýchaně.

ZDENKA LÍBALOVÁ

Na černý ubrus noci
kdosi převrhl
sklenku s hvězdným svitem
a já zas
musím prát
Docela naštvane
do rukou беру
valchu Měsíce
a začíná mi dřina

Kdosi mi řekl:
zanes
do inventárního seznamu
srdce
jména všech hvězd
a já
upatlaná od inkoustu noci
pochtivě vyplňuji
kolonku za kolonkou
a úžas prorůstá
mou duší

Den skončil
v odpadkovém koši
noci
já ho jdu vyhodit
a na blátivé cestě
k popelnici
se můj účes stává
lůžkem hvězd

Chyba v systému

Úryvek:

Se zaduněním jsem sletěla od stropu na tvrdou podlahu. Zatmělo se mi před očima. Do čeho jsem se to zase dostala?

„Co všechno jsi slyšela?“ ptala se Mayová s ledovým klidem. Rychle jsem zamrkala, abych se zorientovala, ale to už mě pro změnu vytáhla na nohy a přišpendlila ke zdi.

„Všechno, co jsem potřebovala vědět. Nebo spíš všechno, co jste nechtěli, abych věděla,“ setřásla jsem ji ze sebe a přitom si dala záležet na tom, aby z každého mého slova čísel uštěpačný sarkasmus.

Zavládlo napjaté ticho, které jsem nakonec přerušila já. „Řekněte mi, co se se mnou stalo,“ nařídila jsem jí.

Mayová odevzdaně přikývla, než se dala do vysvětlování. „Hydra – nebo spíš nějaká její malá část – experimentuje s křížením DNA z jiných světů. O to šlo v té laboratoři, kterou jsi objevila.“

Donutila jsem se přikývnout. „Pokračujte.“

„Nevíme přesně, co se ti stalo; nikdy jsme neměli s ničím podobným co do činění. Od té doby, co jsme tě dostali sem, jsou nám v patách. Pronásledují tě. Ty jsi totiž něco, co z jejich laboratoře vzešlo, ale rozhodně ne požadovaný výsledek. Jsi činitel, se kterým nikdy nepočítali; chyba v jejich systému. A Hydra netoleruje chyby.“

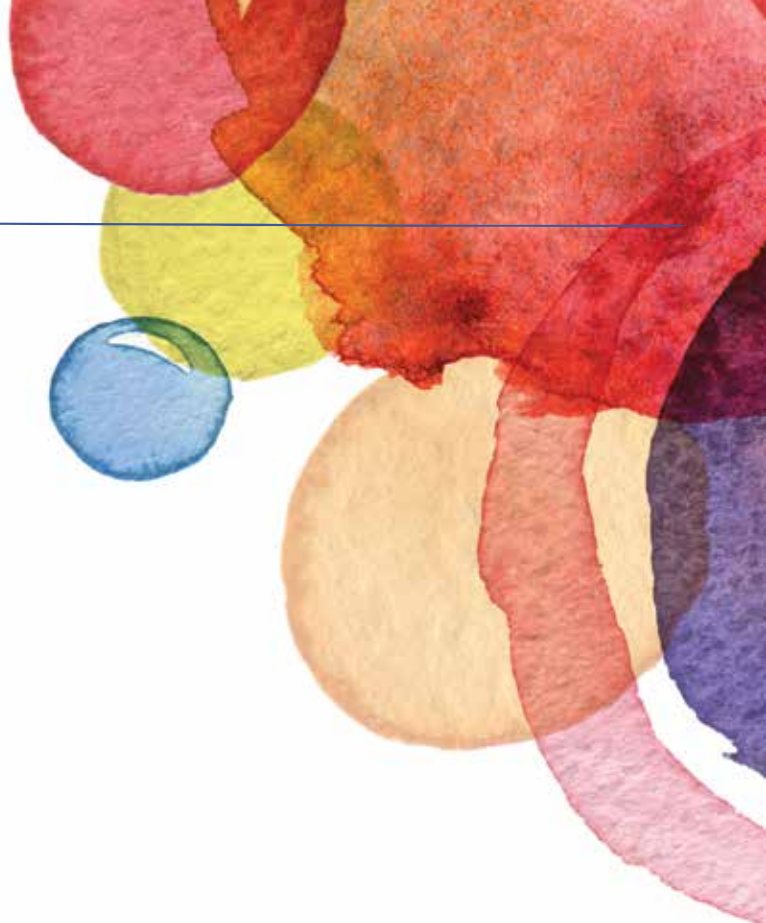
SAMUEL KAVI

Haiku

Stoupáme spolu
poutníci osamělí
Jen mlha a já

Měsíční odlesk
ze svých křídel setřásá
jezerní vážka

Bohatství chudých
Sbírám do dřevných bot
krůpěje rosy

První jarní den

Měsíc se opil.
V mlze a bez pocitu viny.
První jarní den byl
stejný a přece jiný.

Večer se opil
a zavrtal se pod peřinu
a mně se líbil
v svrchníku z modrých stínů.

Odemykání

Medově voní to ze strání
a já zas mám v sobě jaro
a jenom klíč mi chybí od brány
do srdce zamčeného.

Jemně mží do křídel čmeláků,
která tak hedvábně ztrácí se v davu.
Chodím a ptám se tuláků,
kde je ten klíčník, co popletl mi hlavu.

JINDRA LÍROVÁ

Jaké je nebe

Nebe jen nalehko
jak námořník v triku
Nebe až ohluchlé
od ptačího křiku
Nebe tak žádoucí
když do žil mu nalévají
Nebe až k prasknutí
tak takové je v máji

Prach a popel

Úryvek:

Už nám proklouzlo zaprášenými prsty několik dnů, měsíců, roků. Dávno je nepočítám, vybarvuju je. Barva těch posledních dnů, měsíců, roků je popelavě šedá s odstínem rzi. Proto je barvím na růžovo. Aspoň v pohádkách na dobrou noc. Tyhle půlnoční povídky se staly naší neodmyslitelnou součástí, našimi pastelkami a štětci. Moje malá osmiletá sestra je maluje společně se mnou. Vyrůstali jsme spolu a jenom spolu celý život, viděli jsme nespočet západů a východů pohasínajícího Slunce, Slunce, kterému se jednou říkalo hvězda. Nám ale připadá jako hodně stará hlavička zápalky, jejíž život nás brzo spolu s ní odnese do zapomnění.

Každý ale máme i svoje vlastní Slunce. Tím mým je moje sestra, moje malá sestřička s havraním copem až po pás. Každý východ Slunce si společně s ním zaplétá osudy, vzpomínky a naděje, pak upře svoje průzračné oči do těch mých, jako by se ptala, kdy už se ta klec otevře. Klec znamená smutek. Klec je pro nás život.

Duch

Úryvek:

Opět jeho nitro sevřela ta zvláštní obava, která ho odpoledne donutila nechat práci práci, sednout na nejbližší letadlo a aspoň na otočku zaletět domů. Bylo to možná úplně zbytečné, ale pro svůj klid to musel udělat. Musel Dianu vidět a zkontrolovat, je-li v pořádku. Obejmout ji, pobýt s ní pár chvil, a potom zase ranním letadlem rychle zpátky.

Před letištěm bylo téměř liduprázdno. V tuto roční dobu mnoho lidí nelétá. A tak si bez problémů a dlouhého shánění mohl sednout do prvního taxíku, který stál nejbliž východu a vyrazit směrem domů. Cesta nočním městem vedla ulicí, kde sídlila Ivanova agentura.

Nevelká cedule na domě, za jehož okny se svítilo, upoutala Davidovu pozornost. ZOOMIK. „Zastavte,“ zvolal David na taxikáře. „Něco si zařídím a za chvilku jsem zpátky.“ Taxikář bez zájmu mlčky přikývnul a David vyskočil z auta.

Zazvonil, ohlásil do reproduktoru svoje jméno. Ihned se ozval bzučák, který ho vpustil dovnitř. Mladý muž se sluchátky na uších, sedící u obrazovek sledovacího zařízení, se představil jako Josef. Byl rozrušený. Překotně Davidovi sděloval: „Něco se u vás doma děje, ale buďte klidný. Šéf je tam teprve krátkou chvíli.“

David upřel oči na monitor, kde viděl svůj dům. „Jak mám být klidný, člověče. Co se stalo? Co je s mou ženou?“

Spolčo

(někdy na podzim 1989)

nebylo kam
než k ohni

hřáli jsme ruce
kolem
z tebe

jak hraniční kameny
a dlaně na sebe kladli
k uzdravení

plameny ducha
v očích
do tmy věstily
že už to praskne

Krajiny

I
Oči se mi opřely o pomněnky
Ministerstvo nitra
hlásí napadení
srdeční krajiny

II
Už dlouho žízeň po jiříčkách
Meze vylínaly sněhy
Jaro.
Křížem krážem
Něhy.

III
Prosebnými dny
cestou k božím mukám
nakrmíme kostižer lásky

A pak
můžeme o polednách
usednout mlčky
k talíři domova

Svět v kole

Úryvek:

Kdysi dávno, před mnoha tisíci lety, žila jedna dívka jménem Cylory. Za jejích dob byli všichni lidé zlí a sobečtí. Jen Cylory byla dobrá osoba. Snažila se, aby se všichni lidé chovali ke slabším ohleduplně. Ale marně.

Její bratr Haneburg byl i na tehdejší poměry nesrovnatelně zlý. Kradl, lhal, posmíval se slabším, šikanoval malé děti a neustále si dělal, co ho napadlo. Cylory z toho byla nešťastná, a tak většinu času trávila daleko od své vesnice.

Jednoho dne však Cylory narazila na něco, co jí hned zvedlo náladu. Už byla na kilometry daleko, když u jezera, kam ráda chodila krmit kachny, spatřila vrbu, která tam nikdy předtím nebyla. Položila na ni ruku a vrba promluvila: „Jsem vrba přání. Zjevím se jednou za tisíc let nejspravedlivějšímu, nejlaskavějšímu a nejšlechetnějšímu člověku na zemi a splním mu jeho největší přání. Jsem dílem velice starého kouzla, jež vyřkli mágové, kteří pomáhali stvořit svět. Nuže, Cylory, jaké je tvé přání?“

„Mít svůj svět, ve kterém lidé žijí v míru,“ vyhrkla okamžitě Cylory.

VERONIKA PEVNÁ

Ovocná válka

Hořící podzim
pod bílým závojem je skryt
i z očí lidí
plameny zmizely

Jen zdáli tenkou strunou
touha zní
do ticha holých vět
do zvuků jablek padlých

Podzim je ovocná válka
každý rok
předem prohraná

Po kapsách útržky slov
se množí
větám se však vyhýbají
hluboko uvnitř
dveře otevřené dokořán

Pampelišky

Jak do odkvetlé pampelišky
foukni do mě zlehka
rozletím se po zahradě
protože jsem křehká

Rozletím se po zahradě
rozletím se do všech stran
a v tisíce paraplíček
otevřu se dokořán

VERONIKA PEVNÁ

Bledule

A přece nezmizel
sníh, který se opírá něžně do oken
bleduli ještě nerozkvetlou
ukrývá zmrzlá zem

A právě v těch místech
já nejsem
a trochu jsem

Noty z Hudebna

Jak se notička D přejedla

Úryvek:

Notě G a noťákovi H se brzy narodila malá osminová notička D. Z tohoto důvodu se museli přestěhovat do sedmiosminového taktu. Stala se z nich rodinka – nebo jak noty říkají – akord.

Jenže D měla hlásek jako konipásek, pípala, sotva ji bylo slyšet. Maminka G se začala bát, jestli není nemocná. Ale tatínek H ji ujišťoval, že D určitě vyroste a zesílí a bude mít stejně libý hlásek jako maminka, jenom o pět tónů vyšší. Maminka se uklidnila, zvláště když se notička měla k světu a chutnalo jí. Nejrady ze všeho měla žbluňky. Co se jich maminka nasháněla! V obchodě je často neměli, a tak musela chodit až za Hudebno k potůčku a chytat je.

Jednou si maminka připravila žbluňky do zásoby a nechala je ve velkém hrnci na pomocné lince. Notička D spala a maminka si řekla, že si skočí nakoupit.

Notičku však maminčin odchod probudil. Napřed se chtěla rozplakat, ale pak si uvědomila, že má notný hlad a začala hledat něco k snědku. Odměnou jí byl hrnec plný žbluňků na pomocné lince. Notička si k němu sedla a jedla a jedla. Žbluňků v hrnci ubývalo a ubývalo, až nezbylo nic. Ale běda! Poslední sousta už nemohla polknout. Za nic by se jich ale nevzdala. Všechny zbývající žbluňky si nacpala do pusy, až vypadala jako křeček, ani mluvit nemohla a navíc zaplnila pusou celou mezeru mezi třetí a čtvrtou linkou. Začala si spokojeně broukat – ale co to? Znělo z ní C i D současně: napřed udivené, potom vylekané a nakonec zoufalé.

A to uslyšela maminka vracející se z obchodu. Hned si vzpomněla na pohádku Péťa a vlk od Sergeje Prokofjeva. Vyděsila se. Kde by se vzal v Hudebnu vlk? Rychle otevřela dveře. Nad prázdným hrncem od žbluňků seděla malá D s plnou pusou a vykulenýma očima, vydávající střídavě tóny C a D. To podle toho, které linky se její nacpaná pusa dotkla.

RENATA NOVOTNÁ

„Vyplivneš to, ty nenasyto!“ zlobila se maminka. To ovšem nebylo tak snadné. Žbluňky ne a ne z pusy ven. Nakonec mamince a malé D nezbylo nic jiného, než čekat, až se žbluňky z břicha stráví a D bude moci polknout, aby jí pusa splaskla.

V takové situaci je zastihl tatínek. Když pochopil, oč běží, zasmál se vesele na maminku a řekl: „Vidíš, a ty ses bála, že nevyroste a nezesílí.“

Memento mori

Alpha et omega

Alfa a omega. Začátek a konec.

Úryvek:

„Kdo jsi?“

„Člověk.“

„Jméno?“

„Žena.“

„To vidím. Jak se jmenuješ?“

Rebecca Childe, řekla má hlava. Ústa zůstala zavřená. Vzhlédla jsem od rozečtené knížky a podívala se do zajímavé tváře muže. Výrazné obočí se mu klenulo nad hnědýma očima, jeho nos určitě zaznamenal mnoho potyček a ty smyslně vykrojené rty určitě potěšily nejednu ženu. Ofina čokoládových vlasů mu nedbale padala do čela.

Pohled se mi plynule přesunul zpátky na knížku. Začala jsem znovu číst stranu padesát a snažila se ignorovat mladého muže, který ze mě nespouštěl oči. Cítila jsem vnitřní neklid a horkost mi proudila tělem. Zrudla jsem ve tváři a četla ta úhledně tištěná písmena stále dokola, ale jejich smysl mi kompletně ucházel.

„Dobře, chápu. Nebudu tě obtěžovat, ale přistěhovala ses do malého města a tady se všichni známe. Stejně tě jednoho dne poznám.“

Neochotně se odlepil od kulatého stolu, u kterého jsem seděla. Udělal jediný krok, nadechl se a dodal: „Jsem Kai.“

ελπίς

Úryvek:

„Proč já... Proč já?“

Bloudilo mu hlavou, stejně jako on bloudil v zahradách. Vůbec nevnímal horkost onoho dne, vyprahlost svých úst. Jen své slzy, které žár slunce usušil dřívě, než mu vůbec mohly stéct po bradě. Snad kapka vína, která cákla na stěnu poháru, až bolestně skanula k ostatním kapkám, nahrazujíc tak jeho pláč a smutek hromadící se v jeho nitru.

Zuřivě se po poháru ohnal. Víno se rozstříklo všude kolem. Pohár zacinkal o kamenné dláždění, následován vyjeknutím. Červené bizarní obrazce vypadaly, jako když vystříkne krev. Zabořil hlavu do dlaní a párkrát se zhluboka nadechl.

Prvně někdo položil na stůl něco těžkého. Pravděpodobně mísu s ovocem, o kterou si řekl. A následně i spadlý pohár. Vzhlédl, aby mu donesli další karafu. Avšak ostré světlo brzkého odpoledne jeho oči oslnilo poté, co jím ještě před okamžikem byly uvrženy do stínu jeho rukou.

Než si mohl přivyknout, stačil zachytit dvě řecká písmena. Πί a Θέτα. Vyděsil se.

„Théta. Thanatos. Thanatos,“ snažil se stoupnout si a utéct. Schovat se. Ve spěchu se jeho nohy zamotaly do tógy a ztěžka dopadl zpět na lávku. „Smrt! Thanatos! Smrt!“ opakoval stále.

VÍTĚZSLAV KAPRÁL

Posel – balada o naději

Úryvek:

Zašlý morion, pozůstatek z nedávného držení Hrádku Švédy, skloní se v zadní brance pootevřené směrem k lesní černavě. Stopa krve vede ven, pryč z domu zasvěceného smrti. Lidská duše žádá si zřejmě pokojný odchod. Nedaleko v hloží nachází Jindřich padlého vůdce rodu. Bolest bez skrupulí hoduje na otevřené Menhartově schránce, vysmívajíc se marným snahám vůle o zachování celistvosti těla a přetrvání. Smrtný zápas změní člověka v zmítající se havěť, dokud na samém konci nezůstane nepohnutě ležet jako cár žebráckých hadrů.

Rytíř sejme přilbu a pokleká. „Podívej na sebe, Menharte. Stálo ti to za to?“ Odtáhne křečovitě zataženou ruku ležícího a vida zranění, pohlédne rozšířenými zornicemi do sousedova srdce a kupodivu – i tady ji spatří. I tady, tváří v tvář konci, hlásí se o slovo.

Když se směla lepší na paty

Úryvek:

V noci ale Vávra špatně spal, měl neklidné sny. Vzbudil se a šel ven před chaloupku, aby si dal fajfku. A když tak pokojně bafá, objeví se před ním Neštětí. Trošku se lekl, ale i přesto pozdravil: „Pozdrav Pánbůh, černá vílo!“

„Dobry večer Vávro, kdybys mě znal, asi bys mne takhle neoslovil. Jsem totiž Neštětí.“

„Á proto ten požár stavení,“ dovtípil se sedlák.

„Ne tak docela, bylo to trošku jinak, nicméně výsledkem této události je to, že ti mám pomáhat k znovuzískání majetku.“

„To bych chtěl vědět, jak to dokážeš,“ podivil se sedlák.

„Docela jednoduše. Ty budeš loupit, já ti k tomu dopomůžu, aby tě nechytily, nakradeš si penízky a za ty si koupíš nové hospodářství i s pozemky,“ jednoduše pravilo Neštětí.

Sedlák se zamračil a začal o tom dlouze přemýšlet. Pak se začal usmívat pod fousy s tajnou myšlenkou: To víš Neštětí, do dalšího problému mě již nikdo nedostane. Dodnes jsem neměl nikoho v lásce, všechny jsem okrádal, nikomu nic nedal, a jak se mi to vymstilo. Až teď si uvědomuji, co jsem vedl za špatný život. A málem jsem přišel o svou vlastní dceru. Ne, ne, tak to tedy ne, anebo loupit ano, ale po mém! „Ujednáno,“ řekl po delší odmlce Neštětí a s úsměvem se vrátil do chaloupky.

Evangelium podle Matouše

Úryvek:

Šimon se nadechl, že odpoví, a teď se mu opravdu povedlo rychle vyhrknout: „Když já bych chtěl chodit po vodě.“

Cítil úlevu. Cítil úlevu, že to vyslovil nahlas. Ale cítil i strach, obavy. Báł se, že se teď rybář opravdu začne z plných plic smát a nebude ho už více brát vážně. Najednou měl knedlík v krku. Polknul. Vnímal to jako několik dlouhých hodin, než rybář odpověděl.

„Prečo, preboha?“

„Já nevím,“ konečně se mu mluvilo lehce. „Myslím, že to chci pochopit.“

„Pochopit čo?“

„Všechno,“ rozhodil rukama. „Všechno! Život a sebe a svět a víru a Ježíše.“

„Pochopit Ježíša?“

„Asi.“ Ztichl. „Řekl bych,“ dodal, když rybář nic neříkal.

„Ale ako?“ nechápal stále.

„Však Ježíš chodil po vodě.“

„Chceš byť ako Ježíš?“

Na svém břehu se Šimon sklonil nad rybník s listy v dlani. Pouštěl je jako lodičky z kůry. Pěkně plavaly.

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

Bárta František
Beťák Čestmír
Brabcová Jitka
Braumová Zdeňka
Buchta Ladislav
Burgerová Veronika
Burianová Lucie
Cinková Kateřina
Coufalová Linda
Cvejnová Michaela
Čechová Tereza
Černá Marie
Černocho Václav
Čtvrtlíková Eva
Dlesková Markéta
Dobšovičová Tereza
Faltýnková Marie
Felkl Jaroslav
Floriánová Dana
Foltánková Kateřina
Goldberg Tom
Havlová Mirka
Hlaváčová Iveta
Hlávková Blanka

Mandysová Blanka
Hodinářová Šárka
Holada Matouš
Honzíková Klára
Hradilová Lenka
Hron Lukáš
Hubík Antonín
Hujerová Václava
Chmelíčková Jana
Chýlová Lenka
Jaroš Přemysl
Javoříková Mirka
Jendrušková Eva
Kabelka Petr
Kaprál Vítězslav
Karasková Lada
Karch Rošťa
Kavi Samuel
Kociánová Helena
Kohlíčková Eliška
Kohoutová Zuzana
Kollárová Pavlína
Komárek Sebastian
Komárek Tomáš

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

Komorous Jaromír
Kovaříková Tereza
Král Daniel
Králíková Zuzana
Krumniklová Pavla
Křížek Jaroslav
Kubíčková Markéta
Kurfürst Adam
Suchý Adam
Kurfürstová Pavla
Kušová Karin
Kvasničková Barbora
Líbalová Zdenka
Lírová Jindra
Liška Jakub
Makovický Karel
Malý Jaroslav
Mašková Aneta
Matysíková Libuše
Maurer Joanna
Mička Vojtěch
Mičolová Dana
Miklík Roman
Müllerová Soňa

Němcová Aneta
Němcová Kateřina
Nevlída Jan
Novák Roman
Nováková Aneta
Nováková Melanie
Novotná Renata
Otavová-Szabóová Jarka
Ottová Lucie
Pasíř Otakar L.
Pavelková Radka
Peták Roman
Pevná Veronika
Pirochta David
Podlešáková Kateřina
Pospíšilová Helena
Pozsonyi Karol Rudolf
Prandstetterová Lucie
Příkryl Radomil
Pučelík Karel
Puškárová Nikola
Randlová Šárka
Rut Ivan
Ryšánek Jiří

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

Sasínová Jitka
Sedlák Jaroslav
Semerádová Lucie
Skřivánková Barbora
Sládek Rostislav
Sláma Tadeáš Vojtěch
Spívalová Michaela
Stachová Miroslava
Staňková Anna
Starý Tomáš
Suchánková Petra
Súkupová Irena
Svrčina Stanislav
Szewczykova Denisa
Šebek Jan
Šebíková Zdenka
Šefčíková Marie
Šelleng Michal
Šimková Blanka
Šimsová Anežka
Šimůnková Zora
Škrabal Radomír
Šváb Miroslav
Švarcová Eva

Šverdíková Barbora
Taněnová Pavla
Touš Radek
Trdla Martin
Trojková Veronika
Trubáková Anita
Tuan Nguyen Phuong
Urdová Petra
Václav Pavel
Váňová Kateřina
Vincenec Tomáš
Vintr Antonín
Višínková Iva
Vlasáková Kristýna
Vodvářka Václav
Vojtovičová Marcela
Voříšek Radovan
Vrba František
Wolf Daniel
Zavřelová Michaela
Zothová Michaela
Zvolánková Markéta

OBSAH

Miroslava Stachová	Básnička z 2. A	6
	Šneci	6
	Ptáček	7
Michaela Zavřelová	Když nejde hora k tobě, musíš ty jít k ní	8
Tadeáš Vojtěch Sláma	Šedivá růže	9
Šárka Hodinářová	(bez názvu)	10
Zdenka Líbalová	(bez názvu)	11
Soňa Müllerová	Chyba v systému	12
Samuel Kavi	Haiku	13
Jindra Lírová	První jarní den	14
	Odemykání	14
	Jaké je nebe	15
Pavla Krumníková	Prach a popel	16
Pavla Kurfürstová	Duch	17
Radovan Voříšek	Spolčo	18
	Krajiny	18
Eva Švarcová	Svět v kole	19

OBSAH

Veronika Pevná	Ovocná válka	20
	Pampelišky	20
	Bledule	21
Renata Novotná	Noty z Hudebna – Jak se notička D přejedla	22
Anežka Šimsová	Memento mori – Alpha et omega	24
Kateřina Cinková	ελπίς	25
Vítězslav Kaprál	Posel – balada o naději	26
Stanislav Svrčina	Když se smůla lepí na paty	27
Tereza Dobšovičová	Evangelium podle Matouše	28
Seznam účastníků		30

Ediční poznámka

Případné odchylky od ortografické normy v jednotlivých textech byly respektovány jako výraz autorského záměru.

VYDALA KNIHOVNA MĚSTA OLOMOUCE
NÁM. REPUBLIKY 1, 779 00 OLOMOUČ
WWW.KMOL.CZ

 KNIHOVNA MĚSTA OLOMOUCE

ISBN 978-80-85061-81-9